

dovolává, nic takového neplyne, naopak § 2 téhož zákona ustanovuje, že místní školní radě přísluší zřizovati a udržovati školní stavení atd., a podle § 3 téhož zákona okresní školní radě přísluší dozor nad tím, by školní obec ony závazky plnila, a v témže smyslu předpokládá i § 26 cit. zákona čis. 16/1873 zemského zákona, že jest školní obec povinna opatřiti náklad na vystavení nevyhnutelné budovy školní a může se jen dožadovati příspěvku z peněz zemských. Ustanovení § 26 cit. zákona čis. 17/1873 zemského zákona, jehož se odvolání také dovolává, zřejmě vztahuje se jen k tomu, zda se má škola zříditi nebo rozšířiti a zda jsou pro to podmínky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

důvodů:

Názor dovolatelů, že trhová smlouva ze dne 2. prosince 1900 jest neplatná, poněvadž nebyla schválena nadřízeným úřadem, nemá, jak správně uvedl již odvolací soud, opory v zákoně, poněvadž ani z dovolaného § 3 ani § 26 zákona ze dne 24. února 1873 čis. 16 z. z. pro Čechy nic takového neplyne, jak správně uvedl již odvolací soud.

Čís. 12789.

Zákon ze dne 5. května 1933, čis. 74 sb. z. an., kterým se dočasně upravuje výkon exekuce proti zemědělcům.

O návrhu na odklad exekuce jest rozhodnouti bez předcházejícího ústního jednání.

Pojem zemědělece ve smyslu zákona čis. 74/1933 nelze rozšířiti na veškeré osoby, jimž náležejí polní pozemky. Nárok na ochranu zákona čis. 74/1933 mají jen ti, kdož se skutečně zabývají zemědělskou prací, hospodařením na zemědělských pozemcích, ať již vlastních nebo pronajatých, a z této činnosti mají přímo neb aspoň převážně pravidelné příjmy, jež zakládají jejich hospodářskou existenci.

Tyto předpoklady musí býti splněny v den podání návrhu na odklad exekuce.

Jest zpravidla věci navrhovatele, by v návrhu na odklad exekuce podle zákona čis. 74/1933 všechny skutečnosti pro rozhodnutí důležité tvrdil a dokazoval, avšak soud se nemá s těmito údaji spokojiti, nýbrž sám vhodným způsobem podle § 55, druhý odstavec, ex. ř. se snažiti, by přesně zjistil veškeré rozhodné skutečnosti.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, R II 260/33.)

Dne 10. května 1933 navrhla dlužnice, by byl odložen exekuční prodej movitostí až na dobu po 31. prosinci 1933 ve smyslu § 1 zákona ze dne 5. května 1933, čis. 74 sb. z. a n., ježto jde o exekuci na zemědělský podnik. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle potvrzení obecního úřadu neprovozuje dlužnice zemědělství, nemá ani dobytek ani polní nářadí,

nýbrž pronajala pozemky L-ovi. Nejde tudíž o zemědělský majetek ve smyslu § 1 zákona čis. 74/1933.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Tvrzeného důvodu zmatečnosti podle §§ 477 čis. 4 c. ř. s. a 78 ex. ř. tu není, ježto ani exekučním řádem (§ 45 odst. 3), ani zákonem ze dne 5. května 1933 čis. 74 sb. z. a n. není předepsáno, že se na odkladu exekuce lze usnésti jen na podkladě předcházejícího ústního jednání. V tomto případě jde o exekuční věc zahájenou již v den, kdy zákon čis. 74/1933 nabyl účinnosti. V takových exekučních věcech, byly-li zahájeny proti zemědělcům, odloží exekuční soud na návrh dlužníka výkon prodeje (dražby) zabavených svršků neb nemovitostí na dobu po 31. prosinci 1933. Pojem zemědělce není v zákoně vymezen. Podle materialíí (zpráva ústavněprávního výboru) stalo se tak úmyslně, aby nebyly kasuistickou formulací případně přivoděny komplikace a pochybnosti a aby soudci bylo umožněno, by v konkrétním případě po konaném šetření a zjištění rozhodných okolností aplikoval tento pojem na jednotlivé osoby, jimž by právě za daných skutečností mělo prospěti ustanovení tohoto zákona. Z toho patrno, že by příliš úzký výklad pojmu zemědělce nevystihl úmysl zákonodárcův. Jest míti na mysli účel tohoto výjimečného zákona, kterým podle motivů má býti zemědělcům zjednáán a zabezpečen potřebný klid až do doby, kdy provedou sklizeň svých výrobků a je mohou přivoditi na trh. Zákonodárce chtěl dále tomu zabrániti, by prováděním exekučních prodejů nebylo zbytečně ztíženo hospodaření zemědělců na jejich usedlostech a by tím nebyla zároveň ohrožena příští sklizeň. Z toho všeho je zjevno, že pojem »zemědělce« nelze rozšířiti na veškeré osoby, jimž náležejí polní pozemky, a že jen takové osoby mají nárok na ochranu zákona, které skutečně se zabývají zemědělskou prací, hospodařením na zemědělských pozemcích, ať již vlastních nebo najatých, a z této činnosti mají přímo neb aspoň převážně pravidelné příjmy, jež zakládají jejich hospodářskou existenci. Tomu nasvědčuje i předpis § 3 poslední věta, podle něhož se ustanovení § 1 zák. nevztahuje na věci nesouvisející s provozováním zemědělského podniku. Že tyto předpoklady musí býti splněny v den podání návrhu, plyne jednak ze všeobecných úvah, jednak z ustanovení prvního odstavce § 1 zák. Jsou-li dány, pak smí býti dražba vykonána teprve po 31. prosinci 1933 [§ 1 odst. (1)], pokud se týče jest na návrh dlužníkův výkon dražby odložiti až na dobu po 31. prosinci 1933. Jest sice zpravidla věcí navrhovatele, by všechny pro rozhodnutí důležité skutečnosti tvrdil a dokazoval [§ 55 odst. (2) ex. ř.], avšak, hledí-li se k povaze předpisu zde v úvahu přicházejícího a tkvícího ve veřejnoprávních úvahách sociálněpolitických, i k povaze exekučního řízení, jež jest ovládáno vyhledávací zásadou, nemá se soud s těmito údaji spokojiti, nýbrž sám vhodným způsobem v § 55 odstavec druhý a třetí ex. ř. naznačeným se snažiti, by přesně

zjistil veškeré rozhodné skutečnosti. Při tom nebude se tu lze obejít bez výsledku vymáhajícího věřitele a povinného. To se v této exekuční věci nestalo, neboť prvý soud nekonal ni nejmenšího šetření a nezjistil skutkový podklad pro rozhodnutí potřebný. Rekursní soud přihlédl nedovoleným způsobem k novotám dlužníci teprve v rekurse tvrzeným. To mělo za následek, že vymáhající strana, nemajíc před tím k tomu příležitosti, teprve v dovolacím rekursu na tyto vývody rekursní odpověděla, ač soud třetí stolice ani k těmto nepřipustným novotám nemůže přihlédnouti. Důvodem všech těchto nesrovnalostí byla neúplnost řízení a proto bylo usnesení obou nižších soudů zrušiti a věc vrátiti prvému soudu, by doplnil jednání a znovu rozhodl.

Čís. 12790.

Právo k rekursu proti usnesení, jímž bylo vyrovnání potvrzeno, přísluší nejen všem účastníkům, kteří hlasovali proti vyrovnání, nýbrž i těm, kteří nehlasovali vůbec, ať již při vyrovnacím roku byli přítomni nebo nebyli.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, R II 293/33.)

Proti usnesení, jímž bylo potvrzeno vyrovnání o jmění dlužníka, podal rekurs věřitel, jenž nebyl při vyrovnacím roku přítomen. Rekursní soud rekurs odmítl. Důvody: Stížnost není přípustná. Neboť usnesení, kterým bylo vyrovnání potvrzeno, mohou odporovati rekurse jen účastníci, kteří k vyrovnání výslovně nepřivolili (§ 59 vyr. ř.). Za ně jest pokládati jen ty věřitele, kteří skutečně hlasovali proti přijetí vyrovnání nebo kteří nehlasovali vůbec, tedy nikoliv ty, kteří při vyrovnacím roku přítomni nebyli a kteří se proto počítají, jako by hlasovali proti vyrovnání (§ 50 vyr. ř.).

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k odmítacímu důvodu, o rekursu proti usnesení své stolice znovu rozhodl.

Důvody:

Stanoví-li § 59 vyr. ř. čís. 64/1931, že usnesení, jímž bylo vyrovnání potvrzeno, mohou odporovati rekurse účastníci, kteří k vyrovnání výslovně nepřivolili, jest tomu podle smyslu a účelu zákona rozuměti tak, že z práva k rekursu jsou vyloučeni jen věřitelé, kteří hlasovali pro vyrovnání, a přísluší tudíž právo k rekursu nejen všem účastníkům, kteří hlasovali proti vyrovnání, nýbrž i těm, kteří nehlasovali vůbec ať již při vyrovnacím roku byli přítomni nebo nebyli (tak také Bartsch-Pollak, Konkurs-, Ausgleichs- und Anfechtungsordnung, Vídeň-Lipsko, 1929, str. 982, Lehmann, Kommentar zur österreichischen Konkurs-, Ausgleichs- und An-